॥ अथ चतुर्दशोऽध्यायः ॥

स होवाच ॥ एष देहात्ममानिनां सत्त्वादिगुणविशेषविकल्पितकुशलाकुशलसमवहारविनिर्मितविविधदेहावलिभिर्वियोगसंयोगाद्यनादिसंसारानुभवस्य द्वारभूतेन षडिन्द्रियवर्गेण तस्मिन् दुर्गाध्वदसुगमे ऽध्वन्यापतित ईश्वरस्य भगवतो विष्णोर्वशवर्तिन्या मायया जीवलोको ऽयं ।

यथा वणिक्सार्थो ऽर्थपरः स्वदेहनिष्पादितकर्मानुभवः श्मशानवदशिवतमायां संसाराटव्यां गतो ।

नाद्यापि विफलबहुप्रतियोगेहस्तत्तापोपशमनीं हरिगुरुचरणारविन्दमधुकरानुपदवीमवरुन्धे ।

यस्यामु ह वा एते षडिन्द्रियनामानः कर्मणा दस्यव एव ते ॥ १ ॥

तद्यथा पुरुषस्य धनं यत् किंचिद्धर्मोपयिकं बहुकृच्छ्राधिगतं ।

साक्षात् परमपुरुषाराधनलक्षणो यो ऽसौ धर्मस्तं तु सांपरायमुदाहरन्ति ।

तद्धर्म्यं धनं दर्शनस्पर्शनश्रवणास्वादनावघ्राणसंकल्पव्यवसायगृहग्राम्योपभोगेन कुनाथस्याजितात्मनो यथा सार्थस्य तथा विलुम्पन्ति ॥ २ ॥

अथ च यत्र कौटुम्बिका दारापत्यादयो नाम्ना कर्मणा वृकशृगाला एव अनिच्छतो ऽपि कदर्यस्य कुटुम्बिन ऊरणकवत्सं रक्ष्यमाणं मिषतो ऽपहरन्ति ॥ ३ ॥